



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **JÍŠA s.r.o.**, IČ: 26724332
sídlem Kolčavka 1/68, 190 00 Praha 9 - Libeň
zastoupený advokátem Mgr. Janem Pechmanem
sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0124/2016/VZ-45144/2016/323/LVa

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** náhrada nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 5. 12. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R0124/2016/VZ-45144/2016/323/LVa, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 4. 2016, č. j. ÚOHS-S0083/2016/VZ-16313/2016/542/EŠu.
2. Správní orgány v obou stupních nevyhověly návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele, České republiky – Generálního ředitelství cel, s názvem „Opravy a údržba vozidel a příslušenství k nim a související služby“, v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 10. 2015 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 2. 11. 2015, ve znění oprav dne 27. 11. 2015 a dne 13. 1. 2016, pod evidenčním číslem 522119 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno pod zn. 2015/S 214-391304 dne 5. 11. 2015, ve znění oprav dne 2. 12. 2015 a dne 16. 1. 2016. Zadavatel nevyhověl námitkám žalobce ze dne 25. 1. 2016, ve kterých namítal, že zadávací podmínky jsou v rozporu se zákonem a znemožňují podat smysluplné a vzájemně porovnatelné nabídky.

II. Obsah žaloby

3. V jednotlivých žalobních námitkách brojil žalobce jak proti nezákonnosti, tak proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to z důvodu nesprávného právního posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a nedostatečného odůvodnění.
4. V první části žaloby brojil proti vypořádání rozkladových námitek ve vztahu ke zpracování nabídkové ceny, resp. proti absenci relevantního odůvodnění. Shrnul jak relevantní část zadávací dokumentace, tak i své námitky uvedené ve správním řízení. Namítl, že je nezbytné, aby zadavatel v zadávacích podmínkách alespoň odhadem vymezil rozsah jednotlivých dodávek, popř. procentuální zastoupení v rámci veřejné zakázky, neboť její součástí je i dodání náhradních dílů, které v konečném důsledku mohou představovat značnou část plnění, a proto je nezbytná dostatečná konkretizace této části plnění a zadavatel předpokládaný rozsah či případný limit plnění měl vymezit již v této fázi. Zároveň je podle něj třeba klást důraz na konkretizaci mechanismu stanovení ceny za náhradní díly. Namítl, že ani Úřad ani žalovaný se s touto námitkou nevypořádali a žalovaný se ani blíže nezabýval tím, zda nastavení nabídkové ceny s ohledem na potenciální vysoký podíl plnění spočívající v dodávce náhradních dílů, které rovněž představuje pro dodavatele nejlukrativnější část veřejné zakázky, je správné a možné. Zároveň sporoval s odkazem na ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, závěr žalovaného, že veřejná zakázka je dle vymezení zadavatele zakázkou na poskytování servisních služeb, a to na základě svých dřívějších dodávek pro téhož zadavatele, kdy podle něj objem dodávek náhradních dílů dlouhodobě převažuje nad objemem služeb, přičemž žalobce odhaduje poměr 55:45 ve prospěch tržeb z dodávek náhradních dílů. Za nepřezkoumatelný a nepodložený označil závěr žalovaného, že tvrzení ohledně skutečnosti, že dodávky náhradních dílů jsou nejlukrativnější částí veřejné zakázky, je pouze ničím nepodloženou spekulací žalobce. Za nepodložené a neodůvodněné označil i závěry žalovaného, že si zadavatel zajistil přeprodávání náhradních dílů s nulovou marží, neboť neexistuje nejmenší jistota k tomu, že marže budou skutečně nulové, a

odkázal na námitky, kde popsal několik způsobů, jak lze tento mechanismus zneužít a obejít jej. V této souvislosti nesouhlasil ani se závěrem, že rámcová smlouva dle žalovaného vylučuje možnost lukrativního přeprodeje náhradních dílů, neboť zadávací dokumentace k veřejné zakázce v sobě neobsahuje instrument účinné kontroly. Nesouhlas se závěrem o nemožnosti nacenění konkrétních náhradních dílů z důvodu možnosti podstatného zkreslení soutěže odůvodnil předchozí rozhodovací praxí Úřadu.

5. V další části žaloby brojil proti způsobu, kterým byly provedeny odkazy na oficiální ceníky. Konstatoval (i s důvody), že v rozkladu vyjádřil nesouhlas s nastaveným mechanismem ocenění náhradních dílů a žalovaný se s jeho tvrzením nevypořádal a pouze odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále odkázal i na námitky stran úpravy ocenění náhradních dílů vč. odkazu na rozhodnutí Úřadu ze dne 7. 10. 2009, č. j.: ÚOHS-S140/09-8365/200/510/Kče (RTS Brno). Namítl, že podmínky pro ocenění náhradních dílů prostřednictvím oficiálních ceníků, nebyly v daném případě dodrženy, neboť zadavatel v zadávacích podmínkách neodkázal na jeden konkrétní ceník, který by byl pro všechny uchazeče stejný, neumožňoval by změny cen ve vztahu k zadávacímu řízení a byl by veřejně dostupný všem uchazečům. Zadavatel naopak umožnil vycházet při ocenění náhradních dílů z ceníku výrobce vozidel nebo ceníku výrobců odlišných od výrobců vozidel, ačkoli ceny v jednotlivých cenících se mohou značně lišit. Přestože Úřad na základě provedeného šetření zjistil, že výrobci vozidel ceníky náhradních dílů vydávají a jsou dostupné v autorizovaných servisních střediscích a u smluvních prodejců náhradních dílů, není podmínka veřejné dostupnosti splněna, neboť není zcela jisté, zda u menších obchodníků bude přístup k ceníkům zajištěn. Navíc s ohledem na to, že sám zadavatel připouští existenci více ceníků náhradních dílů, je evidentní, že tyto ceníky nejsou jedinečné. Pro dokreslení celé problematiky uvedl příklady praktických problémů. Podle žalobce nebylo možné nabídku řádně zpracovat bez znalosti konkrétního ceníku, neboť žádné ceníky nejsou závazné, neměnné a transparentní, a proto odkaz na ceník je pro tuto oblast zcela vyloučen.
6. Ve vztahu ke způsobu zpracování nabídkové ceny namítl i porušení zásad transparentnosti a zákazu diskriminace, bez určení cen náhradních dílů, předpokládaného rozsahu jejich dodávek a bez zahrnutí jejich ceny do nabídkové ceny může podle žalobce zadavatel manipulovat zadávacím řízením. Žalobce dodává, že je v hospodářském zájmu samotného zadavatele mít způsob stanovení ceny náhradních dílů plně pod kontrolou. Z pohledu zadavatele i uchazečů o veřejnou zakázku je nepřipustné, aby neměli jistotu v tom, díly jaké kvality a za jakou cenu, budou v rámci plnění veřejné zakázky poskytovat, neboť si nemohou udělat celkovou představu o budoucích nákladech, ziscích a dodavatelích příslušných náhradních dílů. Namítl i nesprávnost závěru, že způsob vymezení potřebné kvality náhradního dílu s odkazem na akceptovatelnost pojišťovnou a zákaz používání repasovaných náhradních dílů je dostatečně určitý.
7. Následně brojil proti náležitostem návrhu rámcové smlouvy, kterou označil za smlouvu adhezní ve smyslu § 1798 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neboť do závazného návrhu smlouvy nemohou uchazeči zasahovat. Namítl, že rámcová smlouva je nevyvážená, jednostranně výhodná pro zadavatele a nejsou v ní dostatečně vymezeny všechny podmínky, zejména co se týče absence cen náhradních dílů a neurčitosti způsobu stanovení jednoznačné ceny za náhradní díly, jak vyžaduje § 92 odst. 1 písm. a) zákona. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním obdobné námitky uplatněné ve správním řízení ani s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2010, sp. zn. 62 Ca 73/2008, neboť v

napadeném rozhodnutí absentují podmínky týkající se množství a ceny plnění. Znovu zopakoval tvrzení, že nejlukrativnější částí plnění je dodávka náhradních dílů a napadené rozhodnutí označil ve vztahu k rozkladovým námitkám za nepřezkoumatelné.

8. V závěrečné části námitek vyslovil nesouhlas se závěry žalovaného k námitce nevyřízení dotazů zadavatelem a s odkazem na ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a judikaturu správních soudů namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části, ve které se žalovaný zabýval toutéž rozkladovou námitkou.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve svém vyjádření ve věci navrhl zamítnutí žaloby a žalobní námitky označil jako nedůvodné. K jednotlivým námitkám odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ke konstrukci nabídkové ceny odkázal na body 31 a 33 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepovažuje za pravdivé tvrzení, že by se blíže nezabýval tím, zda je takové nastavení nabídkové ceny správné a možné. Úvahy žalovaného o správnosti nastavení nabídkové ceny se naopak prolínají celým napadeným rozhodnutím (odkázal na bod 31, 32, 33, 35 nebo 36 rozhodnutí, příp. 38 nebo 67 až 70 rozhodnutí v případě odkazů na ceníky). Žalovaný nesdílel názor žalobce, že uchazeči za daného stavu zadávacích podmínek nemohou zvážit své podnikatelské riziko, zda se zadávacího řízení zúčastnit. Podle žalovaného ze zadávacích podmínek šetřené veřejné zakázky totiž jasně vyplývá, že dodávky náhradních dílů nesmějí být pro dodavatele ziskové a není tedy důvod, aby dodavatelé jakkoli uvažovali o výhodnosti přeprdeje náhradních dílů a na základě toho zvažovali své podnikatelské riziko, zda se zadávacího řízení zúčastnit. Jediným, na čem dodavatelé mohli získat zisk, byly servisní služby, které také měly jediné nacenit. Případná potřeba dodat náhradní díly by tedy nijak nemohla ovlivnit nabídkové ceny za servisní služby. Zároveň uvedl, že v rozhodnutí vyvrátil teorii žalobce, že dodavatelé, kteří mají možnost sehnat náhradní díly levněji než ostatní, nabídnou přehnaně nízkou cenu za služby a budou se hojit na tom, že dodají levné, nekvalitní náhradní díly, s ohledem na skutečnost, že rámcová smlouva ukládá dodavatelům povinnost pořídit náhradní díl vždy za cenu pro zadavatele nejvýhodnější. K předpokládanému rozsahu či případnému limitu plnění v podobě dodávek náhradních dílů uvedl, že i u samotného poskytování servisních služeb lze velmi obtížně předvídat jejich rozsah a tím spíše je pro zadavatele ještě obtížnější ve fázi uzavírání rámcové smlouvy vymezit, jaké konkrétní náhradní díly budou součástí těchto v budoucnu poskytovaných servisních služeb. Žalovaný připomněl, že v daném případě se jedná o uzavření rámcové smlouvy, která má vymezovat smluvní základ pro budoucí plnění, u něhož zadavatel předpokládá opakovaná poskytování servisních služeb předem obtížně předvídatelného rozsahu, kde není schopen objektivně předvídat, jaké konkrétní náhradní díly budou součástí těchto v budoucnu poskytovaných servisních služeb a z § 91 odst. 1 písm. a) zákona nelze automaticky dovozovat, že by přesný popis plnění do všech jeho konkrétních místních, časových a obsahových detailů měl být již součástí rámcové smlouvy, a že z rámcové smlouvy má být pouze najisto postaveno, jak budou jednotlivá plnění po dobu účinnosti rámcové smlouvy zadavatelem poptávána, přičemž jakýkoli přísnější požadavek na výklad „vymezení veškerých podmínek“ by popíral smysl uzavírání rámcových smluv, neboť pokud by zadavatel již ve fázi uzavírání rámcové smlouvy znal veškeré detaily plnění, nemusel by uzavírat rámcovou smlouvu. Zároveň konstatoval, že napadené rozhodnutí není ani v rozporu s jeho předchozí praxí. K žalobcem tvrzené statistice čerpání dodávek a služeb uvedl, že, pokud ji žalobce má, mohl a

měl ji doložit ve správním řízení a nyní by k ní nemělo být přihlíženo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 66/2006 – 100). Připomněl, že ani nyní žalobce žádnou podrobnou statistiku čerpání dodávek a služeb nedoložil. Důkazní břemeno ohledně tvrzení o lukrativnosti dodávek náhradních dílů podle žalovaného tížilo po celou dobu žalovaného, jelikož šetřená veřejná zakázka byla přezkoumávána v návrhovém řízení.

10. Zdůraznil s odkazem na napadené rozhodnutí a samotnou smlouvu, že rámcová smlouva v sobě obsahuje kontrolní mechanismus pro případy, kdy dodavatel zadavateli přeprodá náhradní díl za cenu nikoli nejvýhodnější, nebo s připočtenou marží. Rovněž zadavatelem formulovaný odkaz na oficiální ceníky je podle žalovaného jednoznačný a dostatečný. Na konkrétní ceníky odkazovat nemohl, jelikož by se tím mohl vystavit stíhání ze strany Úřadu za spáchání správního deliktu nedodržení § 44 odst. 11 ZVZ. Nad rámec odkázal na vyjádření zadavatele k návrhu žalobce (na přezkum úkonů zadavatele), že žalobce v minulosti předmětné služby zadavateli poskytoval, přičemž požadavky na náhradní díly byly v jimi uzavřené smlouvě vyjádřeny obdobně, avšak tehdy je žalobce nijak neurčitými neshledával. Odlišnost od ceníků RTS Brno spatřuje žalovaný v komerční povaze ceníku RTS. Žalobce v řízení nepředložil žádné důkazy, které by byly se zjištěními učiněnými žalovaným v rozporu. Ani možné poskytování slev z ceníků jednotlivým odběratelům a rozdílnost ceníků výrobce vozidla a výrobce vlastního náhradního dílu neshledává žalovaný jako překážku nacenitelnosti nabídky nebo příčinu neporovnatelnosti nabídek, neboť dodavatelé mají náhradní díly přeprodat jednoduše za cenu, za jakou je nakoupili, přičemž mají povinnost koupit je za cenu co nejvýhodnější. Dle žalovaného v napadeném rozhodnutí neabsentuje ani odůvodnění závěru, že vymezení potřebné kvality náhradních dílů pomocí akceptovatelnosti pojišťovnou a zákazu používání repasovaných náhradních dílů je dostatečně určité. Viz body 39 a 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Ohledně tvrzení, že se jedná o smlouvu adhezní a jednostranně výhodnou pro zadavatele, odkázal žalovaný na bod 42 odůvodnění napadeného rozhodnutí a s odkazem na ustanovení § 1798 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, uvedl, že v šetřeném případě byly veškeré podmínky kromě cen za služby určeny zadavatelem. Ačkoli většina podmínek je tak dána zadavatelem, ceny, které představují jeden z nejpodstatnějších aspektů smlouvy, navrhuje dodavatel. Nelze tak učinit jednoznačný závěr o adheznosti smlouvy, nicméně i kdyby o smlouvu adhezní šlo, nijak to nesvědčí o porušení zákona zadavatelem. S odkazem na ustanovení zákona o veřejných zakázkách zdůraznil, že uzavírání smluv na základě neměnného vzoru smlouvy jednou stranou je při uzavírání veřejných zakázek zcela obvyklé.
12. K závěrečnému žalobnímu bodu uvedl, že skutečnost, zda zadavatel odstranil či neodstranil neurčitost zadávacích podmínek, nemá význam pro posouzení toho, zda zadavatel vyřídil či nevyřídil žádost žalobce. Neurčitost zadávacích podmínek je totiž předmětem věcného posouzení (přičemž žalovaný věc posoudil tak, že zadávací podmínky neurčité nebyly), zatímco u vyřízení lze pouze hodnotit, zda zadavatel toto vyřízení provedl či neprovedl (přičemž v daném případě ho provedl, jelikož ke všem bodům žádosti žalobce vyjádřil svá stanoviska a dokonce upravil závazný vzor rámcové smlouvy).
13. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na svých námitkách uvedených v žalobě.

IV. Posouzení věci

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud předně konstatuje, že není jeho úkolem vždy vypořádávat jednotlivá tvrzení žalobce, nýbrž postačuje, pokud k žalobním tvrzením provede komplexní hodnocení žalobcem předestřených námitek, zejména pokud vypořádání jednotlivých námitek není pro věc podstatné, resp. pokud detailní argumentace žalobce vychází z obecně nepřipadného právního názoru.
16. V nyní posuzované věci má soud za to, že žalobce svoji argumentaci primárně založil na netransparentnosti zadávacího řízení a diskriminační přístupu zadavatele. Základní argumenty jsou nezahrnutí dodávek náhradních dílů do předmětu veřejné zakázky a dále skutečnosti vyplývající z obsahu rámcové smlouvy. Tyto námitky směřují jak do veřejnoprávních otázek, tak i do obsahu soukromoprávního ujednání, a to proto, že žalobce rozporuje obsah rámcové smlouvy (z čehož následně dovozuje nezákonnost veřejné zakázky jako celku).
17. Krajský soud v Brně se v rozsudku ze dne 3. 1. 2019 ve věci sp. zn. 62Af 76/2018 zabýval otázkou samotného rozsahu přezkumu smluvního instrumentaria ze strany žalovaného a zadávacích podmínek, které, přestože jsou součástí zadávací dokumentace pro zadávací řízení, mají být fakticky aktivovány až po skončení zadávacího řízení coby podmínky tvořících smlouvu, k jejímuž uzavření v zadávacím řízení došlo. V citovaném rozsudku krajský soud jasně konstatoval: „**29. Vztah mezi zadavatelem a dodavatelem je vztahem soukromoprávním** (obdobně např. v Německu nebo ve skandinávských státech – srov. TICHÝ, Luboš, ARNOLD, Rainer, SVOBODA, Pavel, ZEMÁNEK, Jiří, KRÁL, Richard. *Evropské právo*. 4. vydání Praha: C. H. Beck, 1999, s. 523.), **a to nejen ve fázi po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, nýbrž i v průběhu její kontraktace** (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25.4.2013, č.j. 31 Af 38/2012-52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2013, č.j. 1 Af 57/2013-39). **Samotný proces kontraktace mezi zadavatelem a dodavatelem je nicméně ovládnut povinností dodržet požadavky vyplývající ze ZZVZ, který závazně upravuje postup zadavatelů coby jedné kontraktační strany směřující k tomu, aby takový úplatný smluvní vztah vznikl, a zároveň upravuje i kontraktační postupy dodavatelů coby druhé kontraktační strany. ZZVZ obsahuje pravidla povinně aplikovatelná jak v kontraktační fázi, tak ve fázi předkontraktační (např. § 33 ZZVZ) a pokontraktační (např. § 222 ZZVZ). Prostřednictvím jednotlivých pravidel vyplývajících ze ZZVZ pro fázi kontraktační je regulován proces výběru smluvního partnera, se kterým pak zadavatel vstoupí do soukromoprávního závazkového vztahu** (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 3.1.2013, č.j. 62 Af 64/2011-41, nebo ze dne 25.10.2017, č.j. 62 Af 121/2016-196), **dodavatel přitom do procesu výběru zadavatelova smluvního partnera vstupuje se svojí nabídkou, která musí odpovídat zadávacím podmínkám, přitom výsledná smlouva musí odpovídat zadávacím podmínkám i nabídce (§ 51 odst. 3 ZZVZ), a to ve všech ohledech, tedy i v těch, jež lze považovat za ohledy výlučně závazkové (smluvní).**
18. 30. **Přezkumná pravomoc žalovaného, jak je vymezena v § 248 ZZVZ (žalovaný vykonává dozor nad dodržováním pravidel stanovených ZZVZ a zadávacími podmínkami), se týká dodržování požadavků na zákonnost postupu podle ZZVZ, což – především pokud jde o dodržení zásady přiměřenosti (§ 6 odst. 1 ZZVZ) a zásady zákazu diskriminace dodavatelů (§ 6**

odst. 2 ZZVZ) – může zahrnovat i přezkum těch zadávacích podmínek, jež se nakonec po uzavření smlouvy projeví coby podmínky smluvní. Přestože smluvní podmínky se obecně nacházejí mimo možnosti přezkumu ze strany žalovaného, neboť jistě není (a nemůže být) úkolem žalovaného, aby při přezkoumání úkonů zadavatele hodnotil vhodnost, přiměřenost či vymahatelnost soukromoprávních podmínek stanovených zadavatelem v zadávací dokumentaci, a tím se stal arbitrem výlučně soukromoprávního střetu představ zadavatele i dodavatele ohledně konkrétních parametrů jejich vzájemného závazkového vztahu, v případech sporu mezi zadavatelem a dodavatelem ohledně dodržení především § 6 odst. 1 a 2 ZZVZ konkrétním nastavením těch zadávacích podmínek, jež se po uzavření smlouvy projeví jako podmínky smluvní, žalovaný pravomoc k posouzení těchto podmínek má – a pro svoje rozhodování ohledně zákonnosti postupu zadavatele podle ZZVZ je posoudit musí. Excesivně nastavené zadávací podmínky, byť by se měly projevit coby podmínky smluvní „až“ po uzavření smlouvy, tedy po skončení zadávacího řízení, mohou mít mnohdy shodně negativní vliv na účast dodavatelů v zadávacím řízení jako kupř. nepřiměřeně nastavené podmínky kvalifikace či hodnocení nabídek, neboť mohou působit stejně eliminačně, a tudíž nepřiměřeně a diskriminačně, a tedy jejich konkrétním nastavením (coby součást zadávacích podmínek) může k porušení ZZVZ dojít. Žalovaný tedy je oprávněn (a povinen) podrobit přezkumu i „výlučně“ smluvní podmínky z toho pohledu, zda jejich nastavením nedochází k porušení ZZVZ. I podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2013, č.j. 1 Afs 2/2013-46, „...je zapotřebí vyloučit možnost, aby zadavatel mohl v rámci soukromoprávního vztahu vyloučit možnost veřejnoprávního přezkumu, čímž by byl popřen smysl celé úpravy zákona o veřejných zakázkách...“. Jakkoliv se citované rozhodnutí vztahuje k nové právní úpravě, má soud za to, že uvedené závěry jsou aplikovatelné v jejich obecné rovině i na řízení podle předcházející právní úpravy, neboť zkoumání otázek potenciální diskriminace a netransparentnosti se nezměnilo.

19. Smyslem přezkumu smluvních podmínek je, aby byla poskytnuta ochrana soutěžitelům proti smluvním podmínkám, které by mohly znamenat skrytou diskriminaci, případně netransparentnost veřejné zakázky. S vědomím uvedeného soud přistoupil k vypořádání žalobních námitek v kontextu následující právní úpravy.
20. Podle ustanovení § 6 odst. 1 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
21. Podle ustanovení § 92 odst. 1 ZVZ je-li rámcová smlouva uzavřena pouze s jedním uchazečem a) a veškeré podmínky plnění jsou v rámcové smlouvě konkrétně vymezeny, uzavírá veřejný zadavatel smlouvu s uchazečem na realizaci veřejné zakázky na základě písemné výzvy k poskytnutí plnění, jež je návrhem na uzavření smlouvy, a písemného potvrzení této výzvy uchazečem, jež je přijetím návrhu smlouvy, nebo b) všechny podmínky plnění nejsou v rámcové smlouvě konkrétně vymezeny, zadá veřejný zadavatel veřejnou zakázku na základě písemné výzvy k podání nabídky.
22. O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

Absence relevantního odůvodnění zpracování nabídkové ceny

23. V této části žalobních námitek vyjádřil žalobce svůj názor na stanovení předmětu a rozsahu zadání veřejné zakázky a namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, které se se souvisejícími námitkami nevypořádaly. Těmito námitkami žalobce způsobily napadá samotnou podstatu veřejné zakázky. Soud po přezkoumání obsahu správního spisu a jak

rozhodnutí Úřadu tak napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že není pravdou, že by se s námitkami žalobce jak Úřad tak i žalovaný nevypořádal.

24. Z obsahu obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány námitkami žalobce zabývaly. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nelze dovozovat z toho, že správní orgány mají jiný názor než žalobce. Je zřejmé, že pokud Úřad vycházel z posouzení veřejné zakázky jako smlouvy na služby, nemohl principiálně považovat námitky žalobce za důvodné.
25. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že zadavatel – Generální ředitelství cel, zadalo veřejnou zakázku tzv. na služby, tj. na poskytování servisních služeb na vozidla v užívání zadavatele. Žalobce rozsah zadání zakázky zpochybňoval s tím, že dle něho mělo zahrnovat i dodávku náhradních dílů. Je na zadavateli, aby on sám určil, jaké plnění požaduje, a pokud neporuší pravidla zákona o zadávání veřejných zakázek, např. zjevnou či skrytou diskriminací, je určení předmětu veřejné zakázky v jeho kompetenci.
26. Žalobce považoval za porušení pravidel ZVZ nezahrnutí dodávek náhradních dílů do předmětu veřejné zakázky s tím, že právě dodávka náhradních dílů je převažující a nejlukrativnější částí zakázky, tedy tou částí, kde lze očekávat nejvyšší zisky dodavatelů. S ohledem na obsah správního spisu i soudního spisu a s ohledem na obsah rámcové smlouvy považuje soud tvrzenou lukrativnost dodávek náhradních dílů za ryzí spekulaci žalobce.
27. Celou nyní posuzovanou věcí se jako červená nit line právě tvrzení žalobce o převažujícím podílu dodávek náhradních dílů nad podílem servisních prací, avšak své, pro podporu svého názoru o povaze veřejné zakázky klíčové tvrzení, žalobce ani v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem nijak nedoložil. Soud zdůrazňuje, že řízení před správním orgánem bylo *návrhové* a bylo proto na žalobci, aby svá tvrzení doložil. Pokud nyní i v řízení před soudem žalobce nadále tvrdí, že převažuje objem dodávek náhradních dílů, tak toto tvrzení žalobce opětovně nijak nedoložil a soud ho proto nemůže, než považovat za ničím doloženou spekulaci. Nic na tom nemění ani to, že svá tvrzení žalobce údajně opírá o svou dosavadní praxi s dodávkami pro téhož zadavatele.
28. Stejně jako tvrzení o převažujícím podílu dodávek náhradních dílů, tak i tvrzení o lukrativnosti jejich dodávek zůstalo pouze v rovině tvrzení žalobce. Závěr správních orgánů, že se jedná pouze o spekulaci žalobce, není ani nepřezkoumatelný ani nepodložený, jak tvrdil žalobce. Jasně vyplývá z toho, že žalobce své tvrzení v návrhovém řízení nedoložil, a z toho, že není povinností žalovaného ani Úřadu, aby v návrhovém řízení shromažďoval důkazy za navrhovatele.
29. Pokud v této souvislosti zpochybňoval žalobce závěry žalovaného, že si zadavatel zajistil přeprodávání náhradních dílů s nulovou marží a vypořádání s tím souvisejících námitk, tak je zřejmé, že se jedná právě o výše zmiňované hodnocení (obsahu) rámcové smlouvy, tedy soukromoprávního ujednání mezi zadavatelem a případným vítězným uchazečem.
30. Otázka přeprodávání náhradních dílů je právě tou námitkou, která je způsobilá vyvolat přezkum veřejné zakázky z hlediska její případné diskriminace, resp. její transparentnosti, neboť smluvní úprava zajištění dodávek náhradních dílů může skrývat podmínky, které by mohly ovlivnit výběr úspěšného uchazeče. Soud se proto touto otázkou zabýval přednostně bez ohledu na pořadí námitk, jak byly uplatněny, neboť stanovení cen náhradních dílů, resp. jejich nepromítnutí do nabídkové ceny jako porušení zásad transparentnosti a zákazu diskriminace s možností zadavatele manipulovat zadávacím řízením namítal žalobce až v další části žaloby.

31. Námitky související s konstrukcí nabídkové ceny jako nástroje diskriminace, resp. porušení zásady transparentnosti nejsou podle soudu důvodné. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že zadavatel požaduje, aby se mezi dodavateli servisních prací nesoutěžilo v maržích u náhradních dílů, tj. zadavatel jasně stanovil, že za náhradní díly zaplatí pouze pořizovací cenu náhradního dílu. Soud nevidí prostor, ve kterém by mohl zadavatel manipulovat zadávací řízení nepromítnutím cen náhradních dílů do nabídkové ceny, neboť objem dodávaných náhradních dílů bude pro jakéhokoliv vybraného dodavatele shodný a shodně na objemu dodávaných náhradních dílů nemůže žádný dodavatel uplatnit marži. Pokud nakupují dodavatelé se slevou, jsou povinni dle smlouvy náhradní díl přeprodat zadavateli za pořizovací cenu. Z hlediska zisku případného vybraného uchazeče a tvorby nabídkové ceny je proto dodávání náhradních dílů irelevantní. Soud má tak ve shodě se žalovaným za to, že zadavatel nepřipustil, aby předmětem dané veřejné zakázky byla také soutěž v části týkající se dodávání náhradních dílů.
32. Soud neshledal porušení ZVZ ani ve tvrzeních ohledně potřeby zadavatele mít pod kontrolou stanovení ceny náhradních dílů a jejich kvalitu a s tím související nedostatek jistoty uchazečů o veřejnou zakázku v tom, díly jaké kvality a za jakou cenu, budou v rámci plnění veřejné zakázky poskytovat.
33. Soud nesouhlasí s tím, že by rámcová smlouva neposkytovala uchazečům, natož zadavateli jistotu v tom, díly jaké kvality jsou požadovány. Tuto skutečnost rámcová smlouva upravuje a podle názoru soudu zcela dostatečně. Cena, za kterou mají dodavatelé zadavateli díly poskytovat, je taktéž jasně stanovena.
34. V intencích shora uvedeného rozhodnutí krajského soudu ve věci sp. zn. 62Af 76/2018 je mechanismus, kterým si zadavatel zajistí, aby mu byly náhradní díly dodávány v požadované kvalitě a za stanovených cenových podmínek, právě tou soukromoprávní otázkou, kde by již měla ustát přezkumná pravomoc žalovaného, a tedy i soudu.
35. K samotné celkové představě případných dodavatelů o budoucích nákladech, ziscích a dodavatelích příslušných náhradních dílů, je soud toho názoru, že při podání nabídky v zakázce tak, jak byla zadána, je tato úvaha žalobce nepodstatná. Budoucí náklady spojené s pořízením náhradních dílů nejsou pro dodavatele podstatné, neboť ze smlouvy vyplývá, že jim bude cena náhradního dílu uhrazena. Posouzení budoucích nákladů má pro dodavatele význam pouze tehdy, pokud kalkuluje potencionální zisk ze zakázky, resp. z dodávek náhradních dílů a přemýšlí i v té souvislosti o nabídkové ceně. Pokud ale zájemce o zakázku předem ví, že jeho zisk z dodávky náhradních dílů má být nulový, pak se těžko mohou jeho úvahy o nákladech a zisku z této části plnění objevovat v kalkulaci nabídkové ceny a tím méně to může být otázka jejich „jistoty“ při podávání nabídek. Stejně tak je irelevantní i jejich úvaha a o dodavatelích, neboť v případě, kdy cena náhradních dílů není soutěžena, není na účastníky tlak na volbu pro ně ekonomicky nejvýhodnějších dodavatelů náhradních dílů.
36. V této souvislosti namítal žalobce i nesprávnost závěru, že způsob vymezení potřebné kvality náhradního dílu s odkazem na akceptovatelnost pojišťovnou a zákaz používání repasovaných náhradních dílů dostatečně určitý. Soud tento názor nesdílí. Zákaz použití repasovaných dílů je zcela jasný, přičemž soud nepovažuje za nutné, aby ve smlouvě bylo definováno, co je repasovaný díl, neboť tuto skutečnost lze považovat za obecně známou. Zároveň odkaz na akceptaci dílu pojišťovnou je taktéž zcela jasný. Je zřejmé, že v průběhu doby trvání smlouvy bude docházet k opravám, které bude hradit ta která pojišťovna.

Taktéž skutečnost, že pojišťovny při hrazení škod ať již z havarijního pojištění nebo z povinného ručení vyžadují provedení opravy za použití dílů určité kvality, nepovažuje soud na nutnou dokazovat. Zároveň soud zdůrazňuje, že je to zadavatel, kdo určuje, jaké plnění poptává, a nikoliv potencionální dodavatel, jehož úkolem není přeformulovat požadavky zadavatele podle toho, co si on myslí, že by bylo pro zadavatele výhodnější plnění.

37. V souvislosti s uvedeným se soud vrací k úvodní žalobní námitce a konstatuje, že se žalobce žalovaným (a Úřadem) zjevně neshodují při hodnocení obsahu rámcové smlouvy. Žalobce má bezpochyby právo na vlastní hodnocení rámcové smlouvy, nicméně to vyjadřuje jeho subjektivní hodnocení podmínek smlouvy, avšak žalobce, jako uchazeč o veřejnou zakázku, nadto neúspěšný, těžko může být jejím objektivním arbitrem. I příklady, které uváděl žalobce v úvodní žalobní námitce jako možnosti obcházení, se soudu jeví jako spekulace v porovnání s obsahem rámcové smlouvy, která stanovuje jasné a konkrétní podmínky pro dodávky náhradních dílů, stejně jako sankce na porušení podmínek smlouvy. Již z vlastní argumentace žalobce je patrné, že namísto toho, aby zpochybňoval věcně nevykonatelnost podmínek smlouvy jako takových, tedy skutečné příklady případného diskriminačního charakteru rámcové smlouvy, tak předkládá soudu představu o jejím obcházení. Je jen zcela iluzorní představou, že lze vytvořit smlouvu, u které bude zcela vyloučena možnost jejího obcházení, a právě proto je pro soud podstatné, zda rámcová smlouva nastavuje shodné podmínky pro všechny případné zájemce a zda zároveň obsahuje mechanismus, který zadavateli zajistí možnost reagovat na případné podvodné chování úspěšného soutěžitele, resp. na případné porušování smluv ze strany dodavatele. Tyto skutečnosti ale jsou otázkou smluvní volnosti zadavatele a vybraného uchazeče a není na soudu (v kontextu citovaného rozhodnutí zdejšího soudu), aby je přezkoumával a hodnotil.
38. Ostatní námitky žalobce hodnotil soud shodnou optikou, tedy posoudil námitky žalobce, které směřovaly do soukromoprávních otázek rámcové smlouvy, tak, že vyhodnotil, zda souvisí s obecnými otázkami porušení zákazu diskriminace a požadavku na transparentnost zadávacích řízení, a to následovně.

Odkaz na oficiální ceníky

39. V další části žaloby projevoval žalobce nesouhlas s provedením odkazů na ceníky náhradních dílů a hodnocení souvisejících námitek Úřadem. Způsob určení ceny náhradních dílů by mohl být diskriminačním ustanovením, nicméně v souzené věci dospěl soud k závěru, že odkaz na ceníky náhradních dílů je legitimní a transparentní a nijak neomezující soutěž mezi dodavateli.
40. V žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 7. 10. 2009, č. j.: ÚOHS-S140/09-8365/200/510/Kče (RTS Brno). Úřad uvedl: „*že pouhý odkaz na „platný ceník RTS Brno“ použitý zadavatelem je v této souvislosti nedostatečný. Zadavatel se sice může v zadávací dokumentaci v rámci jejího zjednodušení odvolat na obecně závazné právní či jiné předpisy (např. při vymezení předmětu veřejné zakázky na dokumenty uváděné v zákoně v souvislosti s vymezením technických podmínek) nebo na jiné veřejně dostupné dokumenty. Ceník RTS Brno však takovým předpisem či dokumentem není. Jedná se o komerční produkt, který není volně (bezplatně) veřejně přístupný, přičemž je zřejmé, že ne všechny dodavatelské subjekty pro svoji činnost tuto oceňovací soustavu používají (nejedná se o závazné ceny) a nemají tedy důvod mít ho k dispozici.*“ Z uvedené citace je mimo vší pochybnost zřejmé, že odkaz na ceník RTS

Brno odmítl Úřad proto, že tento ceník není **veřejně dostupným** dokumentem, ale je přístupný pouze jako **komerční produkt**. Nelze proto srovnávat ceník RTS s ceníky náhradních dílů, neboť tyto nejsou komerčním produktem a jejich poskytnutí není placenou službou. Naopak ceníky dodavatelů náhradních dílů, příp. ceníky náhradních dílů výrobců vozidel jsou součástí procesu kontraktace mezi dodavatelem náhradních dílů a jeho odběratelem. Z povahy věci tak musí být veřejně dostupným dokumentem, jakkoliv např. na vyžádání.

41. Mechanismus stanovení cen dodávek náhradních dílů je postaven na tom, že díly musí být zadavateli dodány za nejvýhodnější možné ceny s tím, že je odkazováno jak na ceníky výrobců automobilů, tak ceníky dodavatelů náhradních dílů. Pro soud je takový odkaz zcela jasný a zcela dostatečný, neboť podstatou požadavku zadavatele není stanovení ceny náhradních dílů podle konkrétního ceníku, nýbrž podle ceny a je proto zřejmé, že s cílem co největší ekonomické výhodnosti odkázal zadavatel na širší spektrum ceníků, a zjevně právě proto, že se ceny mohou lišit, jinak by těžko mohl stanovit požadavek na co nejvýhodnější plnění. Konečně na rozdílnost cen mezi jednotlivými možnými dodavateli poukazuje sám žalobce.
42. Pokud žalobce tvrdí, že není u ceníků splněna podmínka veřejné dostupnosti, neboť není zcela jisté, zda u menších obchodníků bude přístup k ceníkům zajištěn, pak toto tvrzení považuje soud v intencích realizované zakázky za v podstatě absurdní. Pokud někdo obchoduje s náhradními díly, bez ohledu na to, jak velký obchodník to je, musí mít přístup k ceníkům náhradních dílů a obdobně, pokud je jiný subjekt nucen zajistit si přístup k náhradním dílům pro realizaci servisních prací, musí být schopen seznámit se s ceníky náhradních dílů.
43. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že ceníky náhradních dílů nejsou ani jedinečné, ani závazné, ani neměnné. Lze polemizovat s tím nakolik jsou ceníky transparentní, nicméně vždy představují obraz obchodní strategie jejich prodejců (oproti ceníku RTS). Předpoklad stanovení přibližně přesného množství a ideální ceny jednotlivých náhradních dílů pro různé typy vozidel do budoucna je iluzorní. Naopak soud má za to, že použitý způsob stanovení cen náhradních dílů při nejistém odebraném množství v budoucnu je pro zadavatele výhodný, neboť mu zajišťuje přísun náhradních dílů za potenciálně ceníkově nejvýhodnější ceny v místě a čase.

Adhezní smlouva

44. Následně brojil proti náležitostem návrhu rámcové smlouvy, kterou označil za smlouvu adhezní ve smyslu § 1798 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neboť do závazného návrhu smlouvy nemohou uchazeči zasahovat, brojil proti její nevyváženosti, jednostranné výhodná pro zadavatele a nedostatečnému vymezení všechny podmínek, zejména co se týče náhradních dílů.
45. Samotný fakt, že by určitá smlouva měla být smlouvou adhezní, není v rozporu s právem, tedy ani v rozporu se ZVZ, neboť zákon adhezní smlouvy nezakazuje, ale pouze stanovuje omezení pro jejich používání směřující k ochraně slabší strany, typicky spotřebitele, čehož si je žalobce jistě vědom, neboť sám odkazuje na právní úpravu adhezních smluv v občanském zákoníku.
46. Shodně se žalovaným soud musí poznamenat, že konstrukce vyhlásování veřejných zakázek spolu s podáváním nabídek je standardně postavena na tom, že zadavatel učiní

součástí oznámení o zadání veřejné zakázky i vzorovou smlouvu. Stejně jako žalovaný považuje soud za významné, že je to právě uchazeč, který ve své nabídce stanovuje cenu, za kterou požadované plnění nabízí. Naopak je podle soudu zcela na místě, aby zadavatel předem jasně stanovil, jaké plnění požaduje a za plnění jakých podmínek, aby všichni uchazeči o zakázku měli takřikajíc stejnou startovací čaru a stejné podmínky, za kterých s nimi zadavatel uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Naopak zásadně netransparentní by bylo, pokud by se podmínky smlouvy dohadovaly až s vybraným uchazečem. Za této situace se samozřejmě může jevit způsob zadání veřejné zakázky jako výhodnější pro zadavatele, nicméně pozice zadavatele je vyvážena pozicí účastníků, kteří mohou diktovat cenu, za kterou zakázku budou realizovat, a samozřejmě přezkumnou rolí Úřadu, který může posuzovat vady při zadání veřejné zakázky.

47. Odvozovat proto případnou neplatnost smlouvy jako celku jen od její případné adhezní povahy nelze, neboť samotná skutečnost, že je určitá smlouva adhezní není důvod nezákonnosti smlouvy, přičemž je samo o sobě sporné, zda jsou účastníci zadávacího řízení skutečně tou „slabší“ stranou, pokud je to právě a jedině on, kdo rozhoduje o ceně zakázky. Nadto je zjevné, že kogentní veřejnoprávní úprava nutí zadavatele k zadávání veřejných zakázek tímto způsobem. Soukromoprávní úprava adhezních smluv tak naráží na veřejnoprávní limity dané požadavkem na ochranu soutěže, vč. zásad zákazu diskriminace a transparentnosti veřejných zakázek.
48. Žalobce nevýhodnost smlouvy neopírá ani tak o důvody, které pro neplatnost adhezních smluv uvádí občanský zákoník, ale o absenci podmínek smlouvy stran dodání náhradních dílů. Jestliže výše soud dospěl k tomu, že náhradní díly a jejich cena nemusely být soutěženy jako veřejné zakázky, těžko může shledat důvodnost této námítky, pokud je opřena o absenci podmínek smlouvy spočívajících v úpravě cen náhradních dílů. Podle názoru zdejšího soudu vymezil zadavatel veškeré podmínky ve vztahu k předmětu zakázky, který stanovil, dostatečně úplně ve smyslu rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 62Ca 73/2008 (Krajský soud v citované věci jasně uvedl, že je třeba posoudit, „zda již při kontraktaci rámcové smlouvy byly najisto a konkrétně vymezeny veškeré podmínky, za nichž měla být pod dobu účinnosti rámcové smlouvy jednotlivá plnění poskytována, tj. zda rámcová smlouva jasně upravovala veškerý postup při realizaci plnění, konkrétně jaké plnění bude poskytováno (zde odkud a kam a v jakém časovém a věcném rozsahu budou služby poskytovány), jak (zde kdy, jakou formou a do jaké míry konkrétního místního, časového a věcného rozsahu) budou konkrétní dispozice ze strany zadavatele uchazeči předávány, do jaké míry budou jednotlivé požadavky zadavatele na každé jednotlivé plnění pro uchazeče závaznými a neměnnými, zda žádná z těchto dispozic nebude vybočovat z podmínek, za nichž uchazeč předkládal zadavateli svoji nabídku a za nichž s ním byla uzavřena rámcová smlouva, k jakému okamžiku bude plnění ve prospěch zadavatele považována za splněné a jaké protiplnění (kdy a v jaké výši) bude za poskytnuté dílčí plnění ze strany zadavatele realizováno.“). Dodání náhradních dílů není předmětem rámcové smlouvy a podle soudu ani být nemuselo. Nemůže proto být odvozována nejasnost smlouvy od toho, že rámcová smlouva neupravuje ceny náhradních dílů, které nejsou jejím předmětem.

Nevyřízení dotazů zadavatelem

49. V případě posledního žalobního bodu soud dospěl k závěru, že žalobce na str. 10 až 11 žaloby fakticky a) opakuje to, co uvedl on sám v rozkladu (což uvedl spojením „Žalobce v Rozkladu rovněž poukázal na to, ...“, načež následně zopakoval svou argumentaci

k způsobu posouzení jeho námitek stran dodatečných informací Úřadem), b) parafrázuje jedním souvětím závěr žalovaného, c) následně opakuje další část své argumentace z rozkladu (uvedeno slovy „Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ...“).

50. Proti napadenému rozhodnutí fakticky brojí až tím, že namítá s odkazy na judikaturu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný zabýval jeho konkrétními důvody pouze v obecné rovině.
51. V rozkladu brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že zpochybnil závěr Úřadu, že byly jeho dotazy zodpovězeny prostřednictvím dodatečných informací zadavatele, neboť podle jeho názoru, nadále přetrvávala nejednoznačnost a nejasnost podmínek zadávací dokumentace a potažmo návrhu smlouvy. V napadeném rozhodnutí žalovaný jasně konstatoval, že žalobce nemůže zaměňovat pojmy „vyřízení žádosti“ a „vyhovění žádosti“ s tím, že zadavatel se ke všem dotazům zadavatele vyjádřil a pokud uznal za vhodné, tak upravil návrh smlouvy.
52. Z návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vyplývá, že podkladem pro podání námitek, jejichž vyřízení bylo následně důvodem pro podání návrhu, byl způsob, jakým zadavatel odpověděl na dotazy žalobce prostřednictvím dodatečných informací. Celým návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele se fakticky prolíná nesouhlas se způsobem vyřízení dotazů žalobce, ze kterých vyplývá nesouhlas se způsobem zadání veřejné zakázky. Návrhem se tak prolínají námitky proti vyřízení dotazů zadavatelem s věcnými námitkami proti samotné veřejné zakázce, resp. způsobu jejího zadání. Ve vztahu k samotnému vyřízení dotazů v návrhu žalobce uvedl stručně rekapitulováno následující. Předně to, že dotazy byly podány a velmi stručně a nekonkrétně proč, dále že mu byla poskytnuta povrchní a lehkovážná odpověď bez jakýchkoliv viditelných známek snahy o nápravu chyb, dále že odpovědi na dotazy jsou přílohou podání, popis navazujících kroků žalobce se závěrem, že zadavatel k jednotlivým dotazům v podstatě nesdělil nic nového, a setrvání na názoru, že zadavatel dotazy nevyřídil s patřičnou péčí a neodstranil chybné a nejasné zadávací podmínky. Následně pak v návrhu již brojil proti zcela konkrétním pochybením zadavatele.
53. Zpochybnění vyřízení dotazů zadavatelem podle názoru soudu bylo v návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele pojato fakticky velmi obecně a formálně představovalo úvod ke zpochybnění jednotlivých věcných podmínek veřejné zakázky. Pokud správní orgány přezkoumaly k takovému návrhu formální stránku vyřízení dotazů zadavatele a následně se věcně zabývaly jednotlivými podmínkami veřejné zakázky (o čemž svědčí obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí a konečně i obsah žaloby, kterou žalobce věcně brojí proti oběma rozhodnutím), tak je to podle názoru soudu zcela dostačující, neboť fakticky by docházelo k témuž přezkumu dvakrát, jelikož žalobce opět a jedinečně zpochybňuje jasnost návrhu rámcové smlouvy, což činil i ve svých věcných námitkách. Ve shodě se žalovaným soud proto dospěl k závěru, že dotazy žalobce byly vyřízeny v úplnosti a neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tomto bodu.

V. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní

námítky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle §78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

55. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).
56. O nákladech osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud v nyní posuzované věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neukládal, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, zároveň soud ve věci ani neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu